

WILBUR SMITH

KIOKAN

ŘEKA BOHŮ IV
VNITŘNÍ OKO

edice
KLOKAN

WILBUR SMITH

ŘEKA BOHŮ
Vnitřní oko

edice
*KIOJ*KAN

Copyright © Wilbur Smith, 2007
First published in 2007 by Macmillan
an imprint of Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London N1 9RP
Translation © Dalibor Míček, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE QUEST
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Dalibor Behún
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2007
shop@alpress.cz

ISBN 978-80-7543-760-0

Tuto knihu věnuji své ženě
MOKHINISO

*Jsi krásná, milující, věrná a upřímná;
jsi pro mě jediná na světě*

Z vysokých hor sestoupily dvě osamělé postavy oděné v odřených kožešinách. Na hlavách měly kožené přílbice s klapkami přes uši uvázanými pod bradou. Tváře ošlehané nepřízní počasí se ztrácely pod houštinou nepěstěných vousů. Veškeré své skrovné vybavení nesli na zádech. Absolvovali předlouhou namáhavou cestu, než se sem dostali. Ačkoliv Meren krácel vpředu, ani v nejmenším netušil, kde jsou a proč cestovali tak daleko. To věděl pouze stařec, který ho následoval, a ten zatím nepokládal za nutné svého mladšího druha do těchto podrobností zsvětít.

Po odchodu z Egypta překonali moře a jezera i mohutné vodní toky; překročili rozsáhlé planiny a husté lesy. Narazili na podivná a nebezpečná zvířata a ještě podivnější a nebezpečnější domorodce. Pak se před nimi vynořily hory, úžasné bludiště zasněžených štítů a hlubokých roklí, kde řídký vzduch značně ztěžoval dýchání. Koně krutou zimu nepřežili a Meren přišel o špičku jednoho prstu – následkem omrzlin mu začala zahnívat. Naštěstí to nebyl prst na ruce, která napínala šíp zaklesnutý do tětiny silného luku nebo se oháněla mečem.

Meren se zastavil na okraji posledního z vysokých útesů a stařec se postavil vedle něho. Kožešina, jež kryla jeho vyžáblé tělo, pocházela ze sněžného tygra, kterého Meren zabil jediným šípem ve chvíli, kdy se na něj hladová šelma vrhla. Bok po boku shlíželi na neznámé území porostlé hustou zelenou džunglí protkanou řekami.

„Pět let,“ povzdechl si Meren. „Jsme na cestě už dlouhých pět let. Došli jsme na její konec, mágu?“

„Ach, můj drahý Merene, skutečně je to tak dlouho?“ zeptal se Taita a v očích pod obočím, na němž se třpytila jinovatka, mu pobaveně zajiskřilo.

Meren místo odpovědi sundal ze zad pouzdro s mečem a ukázal na zářezy vyryté do kůže. „Zaznamenával jsem každý den. Můžeš si je spočítat,“ ujistil svého společníka. Následoval Taitu jako stín a chránil ho více než polovinu svého bouřlivého života, ale dosud se nenaučil rozpoznat, kdy si z něj stařec utahuje a kdy mluví vážně. „Ale dosud jsi neodpověděl na mou otázku, ctěný mágu. Dosáhli jsme konce naší cesty?“

„Ne, dosud ne,“ zavrtěl stařec hlavou. „Ale uklidni se, máme již za sebou dobrý začátek,“ dodal a jako první zamířil na úzkou římsu, která směřovala napříč skalní stěnou do údolí.

Meren za ním chvíli hleděl a rysy jeho pohledného obličeje se zvlínily do smutného rezignovaného úsměvu. „Copak se ten starý ďábel nikdy nezastaví?“ zeptal se vysokých hor. Pak pověsil pouzdro s mečem zpátky na záda a vyrazil po pěšině.

U paty útesu obešli skalní ostroh z bělostného křemene, když vtom je zarazil hlas přicházející jakoby z nebe. „Vítejte, poutníci! Už dlouho čekám na váš příchod.“

Překvapeně se zastavili a zvedli zraky ke skalisku. Seděl na něm drobný hošík, chlapec sotva jedenáctiletý. Necháпали, jak ho mohli prve přehlédnout, protože se vůbec neskrýval a seděl na ostrohu v záři ostrého slunce, jehož paprsky se bodavě odrážely od bílého skalního výstupku a obklopovaly malou postavičku zlatavou svatozáří.

„Poslali mě sem, abych vás dovedl k chrámu Saraswati, bohyně moudrosti a obrození,“ řeklo dítě medovým hláskem.

„Ty mluvíš egyptsky!“ vyhrkl Meren užasle.

Klučina zareagoval na nejapnou poznámku úsměvem. Měl snědý obličej nezbedné opičky, ale jeho úsměv byl tak okouzlující, že si Merena ihned podmanil.

„Jmenuji se Ganga a jsem posel. Pojďte! Čeká nás ještě dlouhá cesta.“ Vstal a záplava zlatých vlasů se mu svezla přes holé rameno. Navzdory chladu měl na sobě jen bederní roušku. Hladké holé tělo tmavě kaštanové barvy znetvořoval velký velbloudí hrb na zádech, groteskní a šokující. Všiml si

jejich údivu a znovu se usmál. „Zvyknete si na něj jako já,“ ujistil je. Seskočil z ostrohu a vzal Taitu za ruku. „Tudy.“

Následující dva dny je Ganga vedl hustým bambusovým lesem. Stezka se vlnila a stáčela jako had a bez chlapcovy pomoci by stokrát zabloudili. Jak sestupovali, vzduch se postupně ohříval, až konečně mohli shodit kožešiny a kráčet s nepokrytými hlavami. Taita měl rovné řídké vlasy stříbrné barvy, Meren se mohl chlubit hustou tmavou hřívou. Druhý den nechali bambus za sebou a pěšina je vedla neprostupnou džunglí. Kopule větvoví nad jejich hlavami zastiňovala slunce. Horký vzduch ztěžkl pachem vlhké prsti a hniјícího dřeva. V korunách stromů poletovali pestrobarevní opěrenci, v nejvyšších větvích se proháněly ukřičené opice a mezi kvetoucími liánami se proplétali nádherní motýli.

Pak džungle náhle skončila a před poutníky se otevřela na tři míle široká planina, která se táhla až k protějšší zelené stěně hustého porostu. Uprostřed mýtiny se tyčila mohutná stavba. Cimbuří, věže a terasy byly vybudovány ze žlutavých kamenných bloků, celý komplex obklopovala vysoká hradba ze stejného materiálu. Ozdobné vlysy a sochy na průčelí znázorňovaly hýření a prostopášnosti nahých mužů a smyslných kyprých žen.

„Pohled na zábavu těch postav by dokázal vyplašit koně,“ prohlásil Meren tónem mravokárce, ale v očích mu zasvítilo.

„Mám dojem, že ty bys sochaři posloužil jako výborný model,“ poznamenal Taita. Ve žlutém kameni byly vytesány všechny možné způsoby spojení lidských těl. „Jistě v těch obrazech nespátřuješ nic, co bys neznal.“

„Naopak. Vidím, že se mám ještě hodně co učit,“ přiznal Meren. „Polovina těch poloh by mě nenapadla ani v nejdivočejších snech.“

„Chrám znalostí a obrození,“ informoval je Ganga. „Akt plození je zde považován za posvátný a krásný současně.“

„Meren už dlouho zastává stejný názor,“ poznamenal Taita suše.

Pod jejich nohama se objevila dlážděná stezka, která je dovedla až k bráně ve vnější zdi obklopující chrám. Masivní vrata z teakového dřeva zvala dál.

„Tak jděte!“ naléhal Ganga. „*Apsary* vás už očekávají.“

„Jaké *apsary*?“ podivil se Meren.

„Chrámové panny,“ vysvětlil hoch.

Prošli bránou, a dokonce i Taita zamrkal překvapením, protože se ocitli v nádherné zahradě. Z udržovaných trávníků vyrůstaly kvetoucí keře a ovocné stromy, mnohé již obtěžkané zrajícími šťavnatými plody. Ani Taita jako milovník rostlin a znalec všemožných bylin některé cizokrajné druhy nepoznával. Květinové záhony zářily jásavými barvami. Nedaleko brány seděly v trávě tři dívky. Jakmile spatřily poutníky, vyskočily a běžely jim v ústrety. Rozesmáté a roztančené vzrušeně objímaly a líbaly Taitu i Merena. První *apsara* byla štíhlá krásná zlatovláska. Díky neposkvrněné smetanové pokožce vypadala jako dítě. „Buďte pozdraveni a vítejte! Já jsem Astrata.“

Druhá *apsara* měla tmavé vlasy a šikmé oči. Kůži měla průsvitnou jako včelí vosk a lesklou jako slonovina vyřezaná mistrem řemeslníkem. V plném rozkvětu ženství působila úchvatným dojmem. „Já jsem Wu Lu,“ představila se a obdivně hladila Merena po svalnaté paži. „A ty jsi krásný muž.“

„Já jsem Tansid,“ dodala třetí *apsara*, vysoká žena sošné postavy. Nad tyrkysově zelenýma očima plály kaštanové vlasy, pod nimi zářil úsměv dokonale rovných bělostných zubů. Když líbala Taitu, její dech voněl jako zahradní květy. „Vítejte,“ řekla mu. „Čekali jsme na vás. Kashyap a Samana nám řekli, že přicházíte, a poslali nás, abychom vám šli na proti. Přinášíte nám radost.“

Meren, který jednou rukou objímal Wu Lu, se ohlédl k bráně. „Kde je Ganga?“ zeptal se.

„Zmizel,“ odpověděl Taita. „Ganga není člověk, ale lesní skřítek, který se po splnění úkolu vrátil do jiného světa.“ Meren se s tímto vysvětlením smířil. Po dlouhém pobytu ve

společnosti kouzelníka jej nepřekvapily ani ty nejbizarnější a nejnepochopitelnější úkazy.

Apsary je zavedly do chrámu. Jas žhavého slunce vystřídal za zdmi chladný stín. Vzduch byl prosycen vůní kadidla, které hořelo v nádobkách před zlatými sochami bohyně *Saraswati*, k níž se modlili kněží a kněžky ve splývavých šafránově žlutých róbách. Další *apsary* se pohybovaly ve stínech jako motýli. Některé přistupovaly k cizincům, hladily *Merena* po pažích a hrudi nebo se laškovně probíraly *Taitovým* stříbrným vousem.

Po chvíli *Wu Lu*, *Tansid* a *Astrata* vzaly oba muže za ruce a odvedly je dlouhou chodbou do obytné části chrámového komplexu. V refektáři jim naservírovaly misky s dušenou zeleninou a šálky sladkého červeného vína. Dlouhé měsíce se museli spokojit s omezenými dávkami potravin a i *Taita* jedl s velkou chutí. Když se nasytili, *Tansid* odvedla *Taitu* do komnaty, která mu byla vyhrazena. Pomohla mu svléci oděv, přiměla jej postavit se do měděné lázně s teplou vodou a zínkou mu omývala svrastělé tělo. Jednala s ním jako matka s dítětem, tak přirozeně a něžně, že *Taita* nepocítil nejmenší stud, ani když mu přejížděla po ošklivé jizvě, jež mu zůstala po úplné kastraci. Když ho osušila, odvedla ho ke spací rohoži, posadila se vedle něj a tiše mu zpívala, dokud neupadl do hlubokého spánku bez rušivých snů.

Wu Lu a *Astrata* zatím odvedly *Merena* do jiné komnaty. Stejně jako *Tansid* *Taitu* jej vykoupaly a pak ho uložily ke spánku. *Meren* se je pokusil u sebe zadržet, ale padal vyčerpáním a svou snahu nemyslel zcela vážně, takže se mu dívky snadno vysmekly a se smíchem odběhly. Vteřinu nato i on tvrdě usnul.

Probudilo ho až denní světlo pronikající do místnosti. Osvěžený a jako znovuzrozený vyskočil z rohože a zjistil, že jeho potrhané a špinavé šatstvo zmizelo a nahradila je čistá volná tunika. Sotva se oblékl, zaslechl zvonivý smích ženských hrdel a hlasy blížící se chodbou k jeho dveřím. Obě dívky k němu vtrhly jako velká voda; přinesly mu porce-

lánové mísy s jídlem a džbány ovocné šťávy. Při společné snídani s ním *apsary* mluvily egyptsky, ale mezi sebou používaly směsici jazyků, z nichž každý jim plynul z úst zcela přirozeně. Astrata pocházela podle řeči z Ionie, což vysvětlovalo její nádherné zlaté vlasy, zatímco v mluvě Wu Lu zněly zvonivé tóny její rodné Kataje.

Po jídle odvedly Merena do slunečního svitu na nádvoří, kde nad hlubokou tůní crčela fontána. Obě svlékly lehká roucha a nahé skočily do vody. Astrata si brzy všimla, že Meren zaostal na břehu. Vylezla z bazénu – po lesklém těle jí z vlasů stékaly vlhké potůčky –, se smíchem z něj strhla tuniku a táhla ho do vody. Wu Lu jí přispěchala na pomoc, a jakmile ho dostaly do bazénu, začaly dovádět a stříkat po něm. Meren rychle zapomněl na stydlivost a choval se stejně přirozeně jako obě dívky. Astrata mu umyla vlasy a žasla nad jizvami, které po nespočetných bojích zbrázdily svalnaté tělo.

Meren naopak žasl nad dokonalými těly, jimiž se o něj *apsary* otíraly. Jejich ruce pod hladinou ani na okamžik nezažály. Když ho společnými silami vzrušily, zavýskly radostí a odvedly ho k malému pavilonu pod stromy. Na kamenné podlaze ležely vysoké koberce a polštáře; ještě mokrého z bazénu jej na ně uložily.

„Nyní se pomodlíme k bohyni,“ oznámila Wu Lu.

„Jak to uděláme?“ zajímal se Meren.

„Neboj se. Ukážeme ti to,“ ujistila ho Astrata. Celou délkou hedvábného těla se mu přimknula k zádkům a líbala ho zezadu na uši a krk, zatímco její teplé břicho se mu tisklo k zadnici. Současně natáhla paži a začala hladit Wu Lu, která Merena ovinula rukama i nohama a vášnivě ho líbala na ústa. Obě dívky se dokonale vyznaly v umění milovat. Po chvíli jako by všichni tři splynuli v jediný organismus, bytost se šesti končetinami a trojími ústy.

Stejně jako Meren se i Taita probudil časně. Ačkoliv jej dlouhá cesta velmi vyčerpala, několik hodin spánku mu dostatečně posílilo tělo a osvěžilo ducha. Posadil se na rohoži do šera úsvitu, jež do komnaty proniklo, a v té chvíli si uvědomil, že není sám.

Vedle lůžka klečela Tansid a usmívala se na něho. „Dobré ráno, mágu. Přinesla jsem ti jídlo a pití. Až se nasytíš, chtějí se s tebou setkat Kashyap a Samana. Už se tě nemůžou dočkat.“

„Kdo to je?“

„Kashyap je náš velectěný opat, Samana naše ctihodná matka představená. Oba jsou uznávaní mágové jako ty.“

Samana na něho čekala v altánku v chrámové zahradě. Byla to krásná žena neurčitého věku, oděná v šafránovém rouchu. Nad ušima jí trčela z hustých vlasů stříbrná křídla a v jejích očích se zračila nekonečná moudrost. Na uvítanou Taitu objala a pak mu nabídla místo vedle sebe na mramorové lavici. Vypyťovala se ho na podrobnosti dlouhé cesty k chrámu a chvíli se procházeli, než řekla: „Jsme nesmírně šťastní, že jsi přišel včas, aby ses sešel s opatem Kashyapem. Už s námi dlouho nebude. Právě on pro tebe poslal.“

Taita přikývl. „Věděl jsem, že mě na toto místo někdo povolal, ale netušil jsem, kdo to byl. Proč mě pozval?“

„Poví ti to sám,“ odvětila Samana. „Jdeme za ním.“ Vstala a vzala ho za ruku. Tansid zůstala v altánku a Samana odváděla Taitu mnoha průchody a chodbami a nakonec pak dlouhým spirálovým schodištěm do malé kruhové místnosti na vrcholku nejvyššího minaretu kláštera. Byla otevřená na všechny strany a nabízela široký výhled přes zelenou džungli až k zasněženým útesům vzdálených hor na severu. Uprostřed podlahy ležela rohož posetá polštáři, mezi nimiž seděl opat.

„Posaď se před něj,“ zašeptala Samana. „Je skoro hluchý a musí vidět tvoje ústa, aby ti rozuměl.“ Taita poslechl a oba muži se chvíli měřili pohledy.

Kashyap byl neuvěřitelně starý. Jeho oči věkem vybledly, zuby mu dávno vypadaly. Kůži měl svaštělou a vyschlou

jako pergamen, vlasy, vousy a obočí bílé a průsvitné jako sklo. Ruce i hlava se mu třáslly v nekontrolovaných záchvěvech.

„Proč jsi pro mě poslal, mágu?“ oslovil starce Taita.

„Protože jsi dobrý člověk,“ odpověděl Kashyap neslyšně.

„Jak ses o mně dozvěděl?“ pokračoval v otázkách Taita.

„Svou esoterickou mocí a silou osobnosti vyvoláváš v éteru vlnění, které je rozeznatelné z obrovské dálky,“ vysvětlil opat.

„Čeho si ode mne žádáš?“

„Nic a všechno. Možná dokonce i tvůj život.“

„Prosím o objasnění.“

„Bohužel jsem příliš dlouho čekal. Temný tygr smrti mi kráčí v patách. Odejdu, než zapadne slunce.“

„Je úkol, kterým mě chceš pověřit, naléhavý?“

„Nanejvýš naléhavý.“

„Co musím udělat?“ zeptal se Taita.

„Chtěl jsem tě vyzbrojit pro boj, který tě čeká, ale od *apsar* jsem se dozvěděl, že jsi eunuch. To jsem před tvým příchodem nevěděl. Nemohu ti tedy předat své znalosti způsobem, o němž jsem uvažoval.“

„Jakým způsobem?“ zajímal se Taita.

„Tělesnou výměnou.“

„Pořád nechápu.“

„Došlo by mezi námi k sexuálnímu styku. Ten však vzhledem k tvému poranění není možný.“ Taita mlčel. Kashyap natáhl vyschlou paži a položil mu ruku připomínající dravčí pařát na rameno. „Podle tvé aury poznávám, že jsem se tě zmínkou o tvém zmrzačení nepříjemně dotkl,“ řekl opat vlídně. „Za to se omlouvám, ale nedostává se nám času a já musím mluvit otevřeně.“

Když Taita nadále mlčel, Kashyap pokračoval: „Vyřeším tento problém tak, že se tělesně spojím se Samanou. I ona je dobrý člověk. Až odejdu, podělí se s tebou o vědomosti, které ode mne získá. Znovu se omlouvám, že jsem tě ranil.“

„Pravda umí být bolestná, ale tys mě neranil. Udělám vše, o co mě požádáš.“

„V tom případě zůstaň s námi, než Samaně předám veškerou moudrost a všechny znalosti, které jsem za svého dlouhého života nashromáždil. Později je předá zase ona tobě a vybaví tě tak pro svaté poslání, jež se stalo tvým osudem.“

Taita přikývl na souhlas.

Samana hlasitě tleskla a po schodech přiběhly dvě *apsary*, obě mladé a krásné, jedna brunetka, druhá blondýna s vlasy barvy medu. Následovaly Samanu k ohništi u stěny pokoje, pomohly jí nad žhavými uhlíky připravit misku ostře vonícího odvaru z bylin a zanesly hotový nápoj Kashyapovi. Zatímco mu jedna přidržela třesoucí se hlavu, druhá mu přiložila misku k ústům. Opat za hlasitého srkání odvar vypil – část mu stekla po bradě – a pak se znaveně položil na rohož.

Obě *apsary* ho uctivě a něžně svlékly a natřely mu rozkrok aromatickým balzámem, který nabíraly z alabastrové lahvičky. Pak mu začaly jemně, ale vytrvale masírovat povadlý úd. Kashyap vzdychal, sténal a házel hlavou ze strany na stranu a jeho mužský orgán začal pod dovednými rukama kněžek a pod vlivem drogy bobtnat a růst.

Jakmile dosáhl plné erekce, přistoupila k matraci Samana. Zvedla lem šafránově žluté róby k pasu a odhalila krásně tvarované nohy a pevnou kulatou zadnici. Obkročmo si klekla nad Kashyapa, vzala jeho úd do ruky a zavedla jej do sebe. Jakmile se spojili, nechala róbu poklesnout a začala se nad starcem zlehka pohupovat. „Můj pane, jsem připravena přijmout vše, co mi chceš dát,“ zašeptala.

„Dobrovolně a ochotně ti svěřím své vědomosti,“ zasípal Kashyap chraplavě. „Použij je uvážlivě a pro dobro věci.“ Znovu začal házet hlavou ze strany na stranu, svraštělý stařecký obličej zkroucený v děsivém šklebu. Pak ztuhl a zasténal, jeho tělo se křečovitě chvělo. Dobrou hodinu zůstala dvojice nehybně spojená. Pak Kashyap zachrptěl a jako by se na rohoži zhroutil.

Samana potlačila výkřik. „Je mrtvý.“ V jejím hlase zazněl nekonečný smutek doprovázený bolestí. Opatrně se oddělila

od nehybného opata, poklekla vedle něj, zatlačila mu vytřeštěné oči a ohlédla se k Taitovi.

„Dnes večer při západu slunce spálíme jeho tělesnou schránku. Kashyap byl od narození mým rádcem a učitelem. Znamenal pro mě víc než otec. Jeho podstata nyní žije ve mně. Spojil se s mou duší. Omluv mě, mágu. Chvilí potrvá, než se po tom trýznivém zážitku natolik zotavím, abych ti byla co platná. Později tě navštívím.“

Večer stál Taita s Tansid po boku na malé ztemnělé terase před svou komnatou a pozoroval opatovu pohřební hranici, která hořela v chrámové zahradě pod ním. Cítil hlubokou lítost, že se s Kashyapem neseznámil dříve. I za těch krátkých okamžiků, které strávil v jeho společnosti, hluboce vnímal silnou vzájemnou přitažlivost.

Tichý hlas, jenž promluvil ze tmy, jej vytrhl ze zadumání. Otočil se a spatřil Samanu.

„Kashyap si také uvědomoval pouto, které mezi vámi existovalo.“ Postavila se vedle něj. „I ty jsi služebníkem Pravdy. Proto tě k sobě tak naléhavě volal. Kdyby mu to zesláblé tělo dovolilo, byl by tě sám vyhledal. Během tělesné výměny, již jsi byl svědkem, během poslední a největší oběti, kterou Pravdě přinesl, mi pro tebe předal vzkaz. Než ti jej svěřím, musím podle opatova požadavku vyzkoušet pevnost tvé víry. Pověz mi, Taito z Gallaly, jaké je tvé životní přesvědčení?“

Taita se zamyslel a pak odpověděl: „Věřím, že náš vesmír je bitevním polem mezi dvěma mocnými armádami. Tu první představuje vojsko bohů Pravdy. Druhá armáda patří démonům Lži.“

„Jakou roli můžeme v tomto gigantickém střetnutí sehrát my, ubozí smrtelníci?“ pokračovala ve výslechu Samana.

„Můžeme se oddat Pravdě, nebo se nechat pohltnout Lží.“

„Pokud zvolíme pravou stezku, tedy cestu Pravdy, jak můžeme odolat temné moci Lži?“

„Tím, že vystoupíme na Věčnou horu, kde pohlédneme Pravdě do tváře. Až toho dosáhneme, budeme zařazeni mezi blahoslavené nesmrtelné, kteří jsou bojovníky Pravdy.“

„Je to osud všech lidí?“

„Ne! Pouze hrstka, ti nejlepší a nejvzácnější, se mohou dostat tak vysoko.“

„A na konci věků zvítězí Pravda nad Lží a zničí ji?“

„Ne! Lež přetrvá, ale Pravda také. Válečné štěstí se přelévá na obě strany, ale bitva trvá věčně.“

„Copak Pravda není bůh?“

„Nazvi ji Ra nebo Ahura Maasda, Višnu nebo Zeus či Wotan, jakýmkoliv jménem, jež zní tvým uším svatě. Bůh je bůh, jediný a jedinečný,“ dokončil Taita své vyznání víry.

„Podle tvé aury vidím, že v tvých slovech není sebemenší stopa Lži,“ řekla Samana tiše a poklekla před ním. „Kashyapova spirituální duše, jež nyní dlí ve mně, je spokojena. Skutečně stojíš na straně Pravdy. Našemu poslání tedy nestojí nic v cestě a můžeme pokračovat.“

„Vysvětlí mi prosím, v čem to naše poslání vlastně spočívá.“

„V těchto zlých časech je Lež opět na vzestupu. Povstala nová děsivá síla, která ohrožuje veškeré lidstvo, zejména však tvou vlast, samotný Egypt. Do našeho kláštera jsi byl povolán proto, abychom tě pro boj s touto strašlivou silou náležitě vyzbrojili. Otevřu ti tvé vnitřní oko, abys zřetelně viděl na cestu, po níž musíš jít.“ Samana vstala a objala Taitu. „Nesmíme ztrácet čas, kterého se nám zoufale nedostává. Začneme hned ráno. Ale nejdřív si musím zvolit pomocníka.“

„Uvažuješ o někom?“

„Tansid, tvoje *apsara*, mi už v minulosti asistovala. Ví, co je třeba dělat.“

„Tak vyber ji,“ souhlasil Taita. Samana přikývla, otočila se k Tansid a obě ženy se objaly. Pak vyzvala Taitu:

„A teď si ty zvol vlastního pomocníka.“

„Řekni mi, jaký bude jeho úkol.“

„Musí mít sílu, aby vytrval stát po tvém boku, a musí tě milovat, aby s tebou měl slitování. A ty mu musíš bezpodmínečně věřit.“

Taita neváhal. „Meren.“

„Samozřejmě,“ potvrdila Samana.

Za úsvitu vystoupila čtveřice k úpatí hor. Stezka vysekaná džunglí je dovedla k předhoří a pak pokračovali vzhůru do bambusového lesa. Samana prozkoumala mnoho žlutých stvolů ohýbaných větrem, než si vybrala silnou větev a přikázala Merenovi, aby z ní usekl dlouhý kus a odnesl ho do kláštera.

Po návratu z něj ženy pečlivě nařezaly řadu dlouhých a tenkých bambusových jehlic. Leštily je tak dlouho, až byly tenké jako lidský vlas, ale ostřejší a tvrdší než nejušlechtlejší bronz.

Na osazenstvo chrámu dolehla atmosféra napětí a očekávání. Smích *apsar* utichl, veselá nálada se vytratila. Kdykoliv se Tansid podívala na Taitu, do obdivu v jejích očích prosákl soucit. Samana trávila většinu času u něj a připravovala ho na nastávající náročnou operaci. Diskutovali spolu o mnoha věcech a Samana promlouvala s moudrostí získanou od Kashyapa.

V jedné chvíli Taita nadnesl otázku, která mu již dlouho ležela v hlavě. „Předpokládám, že patříš mezi dlouhověké, Samano.“

„Stejně jako ty, Taito.“

„Jak je možné, že někteří z nás se dožijí mnohem vyššího věku než drtivá většina lidstva?“ zeptal se. „To přece odpovídá přírodě.“

„V mém a třeba Kashyapově případě spočívá tajemství ve způsobu života. V tom, co jíme a pijeme, v co věříme a jak uvažujeme. Nebo možná má náš pobyt na zemi nějaký skrytý účel, například potřebu zachovat kontinuitu poznání vyhrazeného vůdcům.“

„A co já? Ačkoliv se ve srovnání s tebou a opatem cítím jako mladík, už dávno jsem překonal obvyklou délku lidského života.“

Samana se usmála. „Jsi dobrý člověk. Až do této chvíle dokázala síla tvého intelektu vítězit nad křehkostí těla. Nakonec ovšem musíme všichni zemřít. Jako Kashyap.“

„Děkuji ti za vysvětlení. Mám však další otázku. Či zásluhou padla volba na mě?“ Taita tušil, že tentokrát se odpovědi nedočká.

Samana ho obdařila tajuplným úsměvem, naklonila se a položila mu prst na rty. „Byl jsi vybrán,“ zašeptala. „To stačí.“ Věděl, že musela sáhnout až na dno svých vědomostí a dál už zajít nemůže.

Po zbytek dne a polovinu noci seděli mlčky vedle sebe ponořeni do meditací. Pak ho vzala za ruku a odvedla do své ložnice. Spali v objetí jako matka a dítě, dokud denní světlo neozářilo místnost. Společně se vykouпали, načež ho představená kláštera odvedla do starobylého kamenného stavení v rohu zahrady, které Taita dosud neměl příležitost navštívit. Tansid tam už na ně čekala; skláněla se nad mramorovým stolem uprostřed rozlehlé centrální místnosti. Když vstoupili, zvedla k nim zrak. „Připravuji poslední jehly,“ oznámila, „ale jestli chcete, nechám vás teď o samotě.“

„Zůstaň, milovaná Tansid,“ požádala ji Samana. „Tvá přítomnost nás nebude rušit.“ Vzala Taitu za ruku a obešla s ním sál. „Tuto budovu postavili první opati na počátku věků. Potřebovali dostatek světla, aby mohli provádět operace.“ Ukázala na rozměrná okna vsazená vysoko v horní polovině stěn. „Na tomto mramorovém stole více než padesát generací opatů otvíralo vnitřní oko vybraným jedincům. Každý z nich se tak stal zasvěcencem, což je termín, jímž označujeme ty, kteří jsou schopni rozeznat auru ostatních lidí a zvířat.“ Ukázala na nápisy vyryté do stěn. „Toto jsou záznamy o těch, kteří působili v minulých staletích a tisících letích před námi. Nesmíme mezi sebou mít žádné tajnosti. Nebudu tě uklidňovat klamnými ujištěními, protože bys při

prvním slovu mou faleš prohlédl. Proto ti po pravdě přiznávám, že jsem se pod Kashyapovým vedením pokusila otevřít vnitřní oko čtyřikrát neúspěšně, než se mi to napopáté konečně podařilo.“

Máchla rukou k nejčerstvějším nápisům. „Zde vidíš záznamy o mých nezdarech. Zprvu jsem postrádala potřebnou dovednost a obratnost. A možná mí pacienti nedošli tak daleko po cestě Pravdy. V jednom případě byl výsledek přímo katastrofální. Varuji tě, Taito. Riziko je obrovské.“ Samana chvíli mlčky přemýšlela, než pokračovala. „Přede mnou selhali i mnozí jiní. Podívej se sem!“ Dovedla ho k několika zvětralým nápisům zarostlým lišejníkem, vyrytým v nejbzdálenější části zdi. „Tyto záznamy jsou tak staré, že je lze rozluštit jen s největšími obtížemi, ale mohu ti říct, co obsahují. Téměř před dvěma tisíci lety přišla do tohoto kláštera jedna žena. Pocházela z vyhlazeného starobylého národa, který kdysi obýval velké město Tróju za Egejským mořem. Byla dlouhověká jako ty a ve své vlasti sloužila jako velekněžka v chrámu boha Apollóna. V průběhu staletí, která následovala po zničení jejího města, bloudila po celé zemi a shromažďovala znalosti a vědomosti. Tehdejší opat se jmenoval Kurma. Cizí žena jej přesvědčila, že je hlasatelkou a vyznavačkou Pravdy, a přiměla ho, aby jí otevřel vnitřní oko. Operace proběhla bez sebemenších problémů a opat se radoval ze svého úspěchu. Teprve dlouho po jejím odchodu z kláštera dolehly na Kurmu pochybnosti a výčitky. Po řadě katastrof, k nimž posléze došlo, dospěl k poznání, že ho ta žena s největší pravděpodobností podvedla – vydávala se za služebnici Pravdy, ačkoliv ve skutečnosti byla adeptkou levé cesty, přísluhovačkou Lži. Nakonec Kurma zjistil, že zabila ženu, která byla původně vyvolena jako zasvěcená. Přivlastnila si její totožnost a dokázala svou skutečnou povahu tak dobře zamaskovat, že opata ošálila.“

„Co se s ní stalo?“

„Generaci za generací se ji opati bohyně Saraswati snažili vystopovat. Jenže zrádkyně se tak dobře skryla, jako by

zmizela ze světa. Možná už je mrtvá, což by bylo to nejlepší, v co můžeme doufat.“

„Jak se jmenovala?“ zeptal se Taita.

„Podívej! Tady je to napsáno.“ Samana se špičkou ukazováku dotkla nápisu. „Říkala si Eos, podle sestry slunečního boha. Dnes vím, že to nebylo její pravé jméno. Ale jejím duchovním znamením byl otisk kočičí pracky. Tady je.“

„Kolik dalších pokusů selhalo?“ vyptával se Taita ve snaze vyhnat z hlavy temné předtuchy.

„Bylo jich mnoho.“

„Popiš mi ty, které znáš z vlastní zkušenosti.“

Samana se na okamžik zamyslela. „Vzpomínám si ze jména na jeden případ z doby, kdy jsem byla ještě novickou. Jmenoval se Wotad a byl to kněz boha Wotana. Přišel do našeho kláštera až z daleké severní země za Studeným mořem. Přestože byl velmi statný a urostlý, zemřel pod bambusovou jehlou. Ani jeho obrovská síla jej nezachránila před mocí, která se v něm uvolnila po otevření vnitřního oka. Jeho mozek se rozpadl na kusy a z uší a nosu mu tryskala krev.“ Samana povzdechla. „Strašná smrt, ale naštěstí rychlá. Wotad dopadl lépe než někteří jeho předchůdci. Vnitřní oko se může obrátit proti svému majiteli jako jedovatý had držný za ocas. Pohled na hrůzy, které mohou být neuvěřitelně děsivé a kruté, někteří lidé prostě nepřežijí.“

Po zbytek dne si už neřekli ani slovo. Tansid u kamenného stolu pilně leštila poslední bambusové jehly a chystala chirurgické nástroje.

Nakonec Samana pohlédla na Taitu a tiše ho oslovila: „Uvědomuješ si nebezpečí, které ti hrozí. Nemusíš tu operaci podstoupit. Rozhodnutí je na tobě.“

Taita zavrtěl hlavou. „Nemám na vybranou. Víím, že někdo rozhodl za mě už v den, kdy jsem se narodil.“